

Egy szakma belém helyezte a bizalmát

BESZÉLGETÉS BOZSIK YVETTE-TEL ÉS HORVÁTH CSABÁVAL

– Mennyire ismered a Trafó épületét, a konkrét fizikai tereket? Mit fogsz használni és pontosan mire?

BY: A Bozsik Yvette Társulat nyitotta meg a Trafót, és azóta majdnem minden évben felléptünk ott. Tulajdonképpen a Trafó programja arra a munkásságra is épült, amit én a Petőfi Csarnokban elkezdtem. Tehát jól ismerem a Trafót.

– Mit használnál esetleg másképp? Mert nagyon sokféle programot meghirdettetek.

BY: A kiállítóterem és a színházterem adott, tehát abban nem akarunk változást. A tervezett új programjaink egy részét, például a gyerekprogramokat meg lehet valósítani a nagyteremben, vasárnap délelőtt-délután, anélkül, hogy ez a nagyobb programok rovására menne. Nyitni szeretnénk a területben élő emberek felé is, hogy ne csak egy szűk szubkultúra menjen a Trafóba, hanem olyanok is, akik még nem jártak ott. Nem fogok semmit sem fölöslegesen megváltoztatni – lehet, hogy a mi ízlésünknek megfelelően egy kicsit otthonosabbá tesszük a helyet.

– Az utóbbi két-három évben milyen programot láttál a Trafóban?

BY: Természetesen láttam programokat, de nem értem a kérdést.

– Személyes élményekre vagyok kíváncsi. Azért kérdelem, mert elég sok minősítés van a pályázatodban, amelyek felteleznek, hogy személyes élményeid is vannak a programokról.

BY: Ezek a minősítések nemcsak az én egyéni véleményem, hanem szakmai diskurzus alapján jöttek létre, mely diskurzus már régóta folyik, főképp a táncszakmában. A minősítések többek között annak a következményei, amit én személyesen is megéltem, amikor felléptem a Trafóban.

– „Aktuális trendek kiszolgálója”, mondtad. Tudnál erre példát mondani?

BY: Úgy fogalmaznék, hogy mi nem feltétlenül a legnagyobb neveket hoznánk ide. Persze jönnének nagy sztárok, de mi egészen másfajta színházi felfogással ren-

A felkérés Bozsik Yvette-nek szólt, akinek a kérésére a beszélgetésen részt vett Horváth Csaba művészeti vezető is. Egyes kérdések a Trafó új igazgatójának szóltak, ezért szerepel bennük egyes szám. (A Szerk.)

delkezőnk. Bizalmat adnánk magyar alkotóknak, akik a két éve folyó komoly megszorítások miatt nagyon nehéz helyzetben vannak.

– Nyilván nem véletlenül fogalmaztál a pályázatodban. Ha valamit folytatni akartok, vagy éppen másképpen alakítani, azt feltehetően valamire alapozod. „Megszűnt reflektálni az őt körülvevő világra” – írod. Csak az utóbbi időben két előadás is volt a romákról (PanoDráma), a családi erőszakról, a felnőtte válásról, a kisközösségekről (Krétakör Krízis-trilógia), az antiszemitizmusról (Mundruczó) – ezek égető, mai problémák.

BY: A kiírás szerint a pályázatnak tartalmaznia kellett a jelenlegi működés értékelését, meg kellett fogalmaznia kritikáját. Amikor én ott felléptem, úgy éreztem, hogy túlságosan beleszólnak a munkámba, nem kapom meg a máshol megszokott szabadságot. Ebben szeretnék változást. Nem szeretném megmondani, hogy ki mit csináljon. Ha nekem azt mondja valaki, hogy nézzek meg egy külföldi előadást, és azt másoljam le, az nem jó.

– Ilyet mondott Szabó György vagy bárki?

HCS: Nem valami ellenében szeretnénk bármit is csinálni a Trafóban, hanem valami érdekében és mellett. A Trafó eddigi profilját alapvetően nagyon jónak tartom. Szabó Gyuri nagyon minőségi dolgot hozott létre hosszú évek alatt. Mindössze arról van szó, hogy a Gyuri részéről mindig is volt egyfajta preszúra – nem feltétlenül a szó rossz

értelmében –, hogy vannak bizonyos nyugat-európai trendek, amelyek mentén érdemes magyar alkotóknak alkotni.

– Te például hol érezted ezt, hogy valamilyen trend mellett kellett dolgozni? Meg tudnál ilyet nevezni? Az olvasóink számára csak úgy értelmezhető igazán egy kijelentés, ha nem általános.

HCS: A művész érzékeny ember, és érzi ezt a preszúrát, ha egy intézményben bemutat évente egy produkciót. Ilyenkor kap egy kritikát, ami pozitív is lehet, de ha emögött van egy sugallat arról, hogy azért nem jó, amit csinálsz, mert nem olyan, mint... Szabó Gyuri szájából nyilván sose hangzott el, hogy másolj le valamit, de mindig van egy egymás mellé állítás, hogy ők bezzeg...

– Egy példát tudnál mondani?

HCS: Ezt nagyon nehéz megfogalmazni.

BY: Erről régóta folyik beszélgetés a táncszakmában: ez nemcsak a mi véleményünk.

– Elhangzott az „ízlésterror”, ami elég erős szó egy váltás szükségességének megalapozására. Valószínűleg akkor érdemes ilyet mondani, ha ilusztrálható konkrét esetekkel, nem is eggyel.

BY: Én a saját alkotói véleményemet mondtam ezzel, és lehet, hogy akkor sem a megfelelő szót használtam. Azóta ezt már megbeszéltük Szabó Györggyel, nem érdemes több szót vesztegetni rá.

– Hogyan oldható fel az ellentmondás: nagyon bíráljátok az eddigi Trafót, de azt mondjátok, megmarad ez a profil. A pályázat szerint nagyon sok eddigi programot, műfajt, alkotót és csoportot átvesztek.

BY: Szerintem nem erős a kritika. Akik ott sikerrel léptek föl, azokat továbbra is fel kell léptetni. Ami eddig zajlott a Trafóban, az elismerésre méltó minőségi munka volt, de szeretnénk az arányokon változtatni. Nagyobb lehetőséget teremteni a magyar kortárs művészeknek, és nagyobb bizalmat adni az alkotóknak, többféle műfajt megjeleníteni, mint eddig: legyen gyermekszínház, és szeretnénk a fogyatékos művészeket felkarolni.

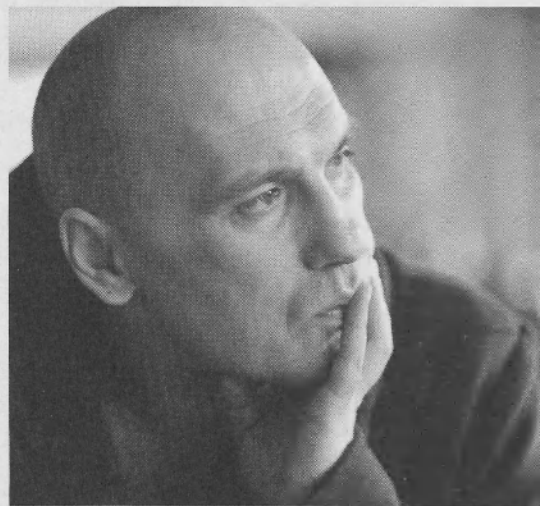
– Hova pozicionáljátok a Trafót: tánchely lesz? Hiszen lesz két rezidens társulat, és az eddiginél sokkal több

táncprogramot ígérték, valamint táncszakmai kérésre hívatkoztok. Ez az eddigi mintegy harminc százaléknál több lesz?

BY: A Trafó az indulásakor sokkal erősebben a tánra épült, és ez az arány az utóbbi időben elbillent a színház javára. A táncnak nagyobb szerepet szeretnénk szánni, de nem táncszínház lesz, hiszen nekünk a kiírásnak kell megfelelnünk, amely nem táncszínház működtetését tűzte ki célul. Ráadásul nem vagyunk szakbarbárok, mindketten rendezünk tánc- és színházi előadásokat is. Mindig is a sokszínűség vonzott. Ugyanúgy lesznek színházi előadások és képzőművészeti programok, mint eddig. Az arányok viszont a jelenlegi helyzethez képest kismértékben a magyar tánc felé fognak eltolódni.

HCS: Mindenképpen minőségi alapon fogjuk meghívni a társulatokat, akár hazait, akár külföldit. Szeretnénk, hogy több magyar táncprodukció legyen – ez persze nemcsak rajtunk múlik, hanem a szakmán is. Nem tervünk, hogy a Trafóból táncszínház legyen.

– Ezt azért is kérdem, mert a tánc és benne a kortárs tánc számára Budapesten számos más játszóhely adódik: Nemzeti Táncszínház, MU Színház, Millenáris, Fesztivál Színház, Artus, Eötvös10, Hagyományok Háza, Mozdulatművészeti Stúdió, Sín Kulturális Központ, Víz/Tűzraktér, Bethlen Téri Színház, Szkéné, eddig a Gödör, alkalmanként a Katona József Színház -Kamra (Bozsik Yvette, Tünet Együttes), Thália Stúdió, Múcsarnok (legutóbb Horváth Csaba), és így tovább. Miért kell ehhez egy erős és átfogó kortárs művészeti arculattal ren-

delkező kulturális intézményt leváltani?

HCS: Ez nem így van, ezeken a helyeken nincs rendszeresen kortárs tánc. A Múcsarnokban azért hoztam létre az előadásomat sok munkával, hogy egy bemutató után tudjunk egy sorozatot játszani, nem úgy, mint jelenleg a Trafóban, ahol van még két előadás a bemutató után, de a produkció nem tud megérni.

BY: Az említett helyeken nagyon sokféle és különböző színvonalú táncprodukció látható – ugyanúgy, ahogyan a színházakban is. A Trafó az, ahol lehet a kísérleti tánc- és színházi produkciókat előadni – erre a célra jelenleg kevés hely van Budapesten.

– Menjünk vissza az elejére. Rendes esetben kiírnak egy pályázatot, s aki úgy érzi, hogy szeretné, az beadja és kész. Most nem ez történt, gyakorlatilag szóltak neked.

BY: Nekem nem szóltak.

– Igaz, legyünk pontosak. Szócs Géza kulturális államtitkár a legnagyobb nyilvánosság előtt bedobta a nevedet, hogy neked (és Markó Ivánnak) akarja adni a Trafót.

BY: Amiről kiadott aztán a minisztérium egy közleményt, amely konkrétan kimondja, hogy ezt a bejelentést nem egyeztette a két társulattal.

– Érthető, hogy ez téged meglepett. Utána többször mondtad, hogy ez neked most úgyis sok, meg te magadtól nem is pályáztál volna. Azt nyilatkozta: „ilyen viszonyok közt az ember nem akar Magyarországon színházigazgató lenni.” Márciusban azt mondtad: „nem tervezek dolgozni, gyereket várok.” Felmerült kérdésként a Nemzeti Táncszínház, erre azt mondtad: „nincs rá erőm.” Most pedig egy összehasonlíthatatlanul komplexebb, nehezebb dologra vállalkoztál. Felmerül, hogy ha ennyire nem aktuális magánéleti szempontból, és ennyire kellemetlenül érintett egy, a természeténél fogva politikai bejelentés, akkor végül is miért pályáztál.

BY: Azért, mert egy szakma belém helyezte a bizalmát, kéréssel fordultak hozzám, döntenem kellett, hogy elvállalom-e vagy sem. Egyértelműen szakmai kérés volt, hiába szeretnék politikai színekkel felruházni.

– A nyilatkozatod szerint a táncszakma unszolására vállaltad a pá-

lyázást. A színházi, filmes, képzőművész és zenei szakma nem unszolt. Ez azért fontos kérdés, mert eddigi nyilatkozataidból, munkásságodból és nem utolsósorban a pályázatodból nem derül ki, hogy egyéb területen is rendelkezel olyan tájékozottsággal, mint a saját szakmádban.

BY: Akkor is lehet pályázni, ha valakihez nem érkezik szakmai kérés. Egyébként a Független Előadóművészek Szervezete és a Magyar Táncművészek Szövetsége is kiállt mellett. Ez a két szakmai szervezet lefedi azokat az alkotókat, akik fellépnek a Trafóban. Természetesen nem én egyedül fogom eldönteni a fellépők személyét és a programot – feláll majd egy komoly csapat, amelyben minden terület méltó módon képviselteti magát, s amelyben természetesen lesznek filmek, illetve képzőművészek is. A válogatást ez a csapat közösen végzi majd.

HCS: Mindenképpen az a tervünk, hogy egy szakmai kuratórium álljon össze, minden művészeti területről, amely megalapozott javaslatokat tesz.

BY: Én nemcsak táncos vagyok, hanem rendező és koreográfus is. Eddig is sokat tettem azért, hogy Magyarországon a kortárs művészetnek legyen ázsója. Az én nevemre olyan emberek is bejönnek kortárs előadásokat nézni, akik egyébként nem teszik. Már akkor otthagytam a hivatalos balettszakmát, és vállaltam kockázatokat, amikor ezt még senki nem tette. Mindig is független voltam mindenkitől, sok mindent meg mertem tenni, amit mások nem. A jelen helyzetben is változtatásra készülök: az is kockázat, ha az ember feladja egy időre a saját művészi ambícióit. Ezt a kockázatot azonban vállalom a nagyobb és jelenleg fontosabb ügy érdekében.

– Szoktál-e fesztiválokra, kortárs művészeti eseményekre, showcase-ekre, kortárs művészeti seregszemlékre járni? A Trafó eddigi színvonalának biztosításához, a közönség által joggal elvárt minőségi folyamatossághoz nagyon kell ismerni a kortárs művészeti szcénát.

BY: Én eddig elsősorban művész voltam, aki a saját dolgát csinálta. Ha a Trafó vezetője leszek, egészen mások lesznek a prioritások; folya-

matosan jelen kell lennem a szakmában, válogatnom kell, előadásokat nézmem. Ezt örömmel fogom tenni. Hozzá kell tennem, hogy jelenleg is több kuratóriumban vagyok benne, már emiatt is követnem kell az eseményeket.

HCS: Nyilván nincs meg az a tájékozottságunk, amivel rendelke-

nie kell egy olyan kulturális intézmény vezetőjének, mint a Trafó. Az eddigi vezetőség is azért tájékozott, mert az volt a dolga, hogy elmenjen a jelentős kulturális eseményekre. Pontosan ennek okán szeretnénk egy szélesebb körű szakmai kuratóriumot létrehozni, és lehetővé tenni azt, hogy a kuratórium tagjai elmenjenek a szakmai fórumok- ra a világban.

– Nézel-e a tévben kortárs művészeti programokat?

BY: Olyan ez a kérdés mintha azt feltételeznéd rólam, hogy Tápíószelelről jöttem, és még életemben nem foglalkoztam művészetekkel.

– Semmiképp – egyszerűen néhány példát szerettem volna arra, amit ismertek és szerettek.

BY: Nemcsak a vezetőségnek kell utaznia, hanem a fiatal alkotóknak, szakembereknek is, akik nem fel-

tétlenül csak a divatot követve, hanem szakmai alapon válogatnak majd. Ezáltal lehetőséget adunk nekik is, hiszen a jelenleg a nagyon alultámogatott magyar művészeknek ritkán van lehetőségük utazni.

– Van arról valami elképzelés, hogy kik lennének ezek? És hogy miből?

BY: Van elképzelésem, de neveket nem szeretnék mondani.

– Az együttműködők listáját nem tetted nyilvánossá. Miért? Ez nagyon fontos lett volna, hiszen az említett minőségi folyamatosságot ebben is láthatnánk.

BY: Azért, mert az utóbbi időben annyi támadást kaptunk, hogy úgy gondoltam, jobb, ha nem tesszük ki őket is ennek a tortúrának.

– Nem gondoltátok, hogy ha nyilvánossá teszitek az együttműködők listáját, az erősíti a bizalmat azokban, akik aggódnak a Trafó jövőjéért, pontosabban a saját kulturális igényeik kiélégíthetőségéért?

BY: Az a véleményem, hogy egy közintézményre beadott pályamű megismerése minden állampolgárnak joga. Feltételezem, hogy ennek van valamilyen hivatalos módja: ha valaki akarja, ezt a módot felhasználva hozzáférhet a pályázati anyag egészéhez. Ugyanakkor az, hogy a saját szellemi termékemből mit adok ki nyilvános közlésre a sajtó képviselőinek, az én kizárólagos döntésemén múlik. A pályázat lényegi része a döntés napján megjelent a www.szinhaz.hu portálon: ott a mai napig megtalálható és elérhető az érdeklődők számára.

HCS: Szerintem a teljes nyilvánosság nem növelné a bizalmat. Mindegy, hogy ki az ember, ebben a mai világban bárkit egy perc alatt nagyon csúnyán megaláznak, főképp a sajtóban és az internetes médiában. Ha valaki bele akar kötni, az az élő fába is beleköt, és sajnos van is rá lehetősége.

– Nem gondoljátok, hogy a közönségnek tudnia kell, hogy kik lesznek a munkatársak? Hiszen közpénzből dolgoztok.

BY: Fel fog állni egy komoly stáb, és ezt követően közölni fogjuk a névsort.

– Egy darabig Nagy József is szerepelt a megjelölt közvetlen együttműködők között – a pályázatban is szerepelt. A nyilvános verzióból viszont már kivittétek. Miért?

HCS: Ugyanezért. A pályázati időszakban Nagy József maga is érezte ezt a felfokozott hangulatot. Gemza Pétert bírálóbizottsági tagsága miatt teljesen abszurd támadások érték. Továbbra is számítunk a szakmai tanácsaira, ő ízlését és tájékozottságát tekintve is megkérdőjelezhetetlen. Nem gondoljuk, hogy az együttműködők listájának nem közlésével megfosztjuk a közönséget bármifajta fontos információtól. Azt is elfogadjuk, hogy a másik pályázó, Szabó Gyuri, aki remek szakember, hatalmas tapasztalattal és egy remek stábbal, felsorolja az együttműködőket.

– A Magyar Narancs online mindenestire feltette a teljes pályázatot az internetre...

BY: Illegálisan...

– ...tehát a tervezett szakmai együttműködők névsora – tizenegy ember – elérhető. A személyek és együttesek listáján, akikkel együtt szándékozol működni, mindössze két-három külföldi szerepel, eléggé esetleges módon: a nyolcvankét éves Richard Demarco, aki régen szorosan kötődött az Edinburgh Festival Fringe-hez, és téged meghívott egy workshopra a southamptoni Solent Egyetemre meg saját Edinburgh-i programjába, valamint a drezdai székhelyű, de orosz gyökerű Derevo Theater. Elegendő ez a Trafó programjának alakításához?

BY: Természetesen nem. Majd ha felállt a stáb, és elkezdünk dolgozni a Trafóban, akkor tudunk ezeken kívül konkrét meghívottak neveivel szolgálni.

– Hogyan képzeled el a működést két rezidens társulattal és a mostani Trafó életének folytatásával? Nem akadály-e a két társulat a befogadó működésnek? Konkrétan: mennyit lesz ott a két együttes, és mennyit más?

BY: A próbatermet fogja a két társulat használni, egyébként semmi privilégiumot nem szeretnénk magunknak. Más helyszínekkel, a Bethlen Téri Színházzal, a Sanyi és Arankával és az Átriummal is előzetes megállapodásunk van, hogy ezeken a helyszíneken is lehessen majd próbálni egy Trafó-produkcióhoz.

HCS: Mindenképpen szeretnénk azt elérni, hogy egy-egy bemutató után meglegyen a lehetőség arra, hogy egy produkció kifussa magát. Ezt lehetővé kell tennünk a saját társula-

taink és a többi, a Trafóban fellépő társulat számára is. Ugyanakkor tisztában vagyunk azzal, hogy egy ilyen döntés a nézőszám függvénye is. Tudjuk azt is, hogy a kortárs magyar táncnak limitált a nézőszáma. Többek között ezen indokok miatt nem tervezzük azt, hogy a két társulatlak repertoárja lesz a Trafóban.

– Az eddigi tapasztalat az, hogy a magyar táncnak nincs elég közönsége.

Schiller Kata felvételei

Hogyan tervezitek elérni/megteremtetni a nézőket? Különösen, hogy a korábban említett helyeken is sok táncprogram van?

BY: Úgy, hogy bevonjuk a munkába a kisebb helyeket is, hiszen nem mindegyik együttes érett még arra, hogy a nagyteremben lépjen föl. A Bethlen Téri Színház nagyon jó „előcsarnoka” lesz a Trafónak. A Trafó nem lesz monopólium, mint eddig, hanem együtt fog dolgozni más, kisebb befogadó helyszínekkel.

HCS: Fontosnak tartom azt is, hogy legyen kommunikáció, átjárhatóság a játszóhelyek között.

– Térjünk rá a pályázat egyes részleteire, a konkrét programígéretekre. Miért gondold, hogy a bukaresti Bulandra, egy hagyományos prózai kőszínház a Trafóba való?

BY: Nagyon szeretem a román színházat. Mi nem gondoljuk, hogy

éles határvonalat kell húznunk a kőszínház és más színház között. Én mindig átjártam az előbbi és a független, alternatív színház között, és nem gondolom, hogy ennyire kategorizálni kellene a dolgokat. Nyitni szeretnénk a kelet-európai színházak felé is.

– *Csodálatos volna itthon látni a pályázatodban ígért Wooster Groupot, a Théâtre du Soleil-t vagy Bob Wilson bármelyik produkcióját, de ezek gyakorlatilag megfizethetetlenek. Van-e adatod arról, hogy mennyibe kerülnek pontosan?*

BY: Természetesen ezek csak tervek: persze tisztaban vagyok a felsorolt társulatok fellépti díjaival.

– *De ezekkel a tervekkel nyert a pályázatod. Én is le tudok írni vágyakat, de egy pályázatban, ami közpénzek elköltésére tesz javaslatot, elvárás, hogy világosnak és reálisnak kell lenni.*

BY: Ezekre külön forrásokat kell majd keresni.

HCS: Ezek a tervek az elképzeléseinket, ízlésünket és gondolkodásmódunkat tükrözik. Jól kiolvasható belőlük például az, hogy koprodukciókban gondolkodunk. Más fesztivállal közösen hívnánk meg társulatokat (ami egyébként eddig is gyakorlat volt, és különösen ezekben a szűkösebb időkben nagyon fontos), és nem is minden esetben a Trafó színpadára. Azon is dolgozni fogunk, hogy a magyar művészek és társulatok külföldi művészekkel koprodukciókat hozhassanak létre, ami jó lehetőséget ad majd arra, hogy jobban megismerjék külföldön is a magyar kortárs művészeket.

– *Nekem kicsit szélesre nyílik az olló: az egyik oldalon ott van Bob Wilson, a másik végén egyetemi vizsgaelőadások? Végül is milyen színvonalat képzeljünk el a Trafóba, ahol ráadásul meg kell tölteni háromszáz férőhelyet?*

BY: Előítéletet vélek fölfedezni ebben a kérdésben. Mért ne lehetnének vizsgaelőadások? Szerintem a

dolog lényegéhez tartozik, hogy a nemzetközileg elismert idősebb művészek előadásai mellett beleférjen az is, hogy összejönnek tehetséges fiatalok, és, mondjuk, jam sessiont csinálnak. Lukács Andor osztálya például kitűnő fiatal színészekből áll – miért ne adjunk nekik lehetőséget?

HCS: Folyamatos együttműködést tervezünk a művészeti egyetemekkel. Hogy ennek pontosan milyen formái lesznek, arról nem hiszem, hogy most kellene beszélni. Különbözően most is fellépnek a Trafóban pályakezdő fiatalok. Természetesen a terveink a közönség által mérettetnek majd meg, de bízom benne, hogy több évtizedes színházi tapasztalattal a hátunk mögött össze tudunk állítani egy olyan minőségi programkínálatot, amellyel elégedett lesz a Trafó jelenlegi és jövőendő publikuma is.

– *Az is joggal merül fel, hogy erősíti-e a bizalmat egy műsorszám iránt – amelynek, ismétlem, reálisnak kell lenni –, ha a zenei programban Nick Cave vagy Tom Waits nevét látjuk.*

BY: Személyes jó barátom John Lurie, akinek barátja Tom Waits.

– *Úgy gondolod, hogy ennek alapján ki tudod fizetni Tom Waitset?*

BY: Majd meglátjuk. Tárgyalás kérdése.

– *Mire gondoljunk, amikor azt olvassuk, hogy a Zeneművészeti Egyetem kortárs zenei tanszakának vizsgaelőadásait is behoznátok a Trafóba? Ilyen tanszak nincs, sajnós.*

HCS: Zeneszerzés tanszakra gondoltunk.

– *Kezdetől fogva egyfajta megbánottság jellemezte a kommunikációt – minden kérdést, felvetést személyes támadásnak vettél; ez senkinek sem jó, mert nem a lényegről szól. Sokkal egyszerűbb lenne a kritikusok és kérdezők minősítése helyett konkrét válaszokat adni, mert egyedül az növeli a bizalmat. Jogos az igény minden részlet tisztázására, hiszen 1. valami jól működött*

cserélnek le veled, 2. közpénzt költesz.

– *Hogyan próbálsz majd megvagy visszazerezni a magyar szakmai (és a nagy)közönség bizalmát, azét, amelyik a mostani Trafó mellett állt ki, ezt a munkát támogatja, ismeri el? Milyen kommunikációs stratégiád van a szakmával?*

BY: A szakma nagy része belénk helyezte bizalmát. Tehát ha van is bizalmatlanság, ez nem a szakma egészére vonatkozik. A többieknek annyit tudok mondani, hogy ne előítéletek, hanem majd a munkánk alapján ítéljenek meg minket.

– *Nem csak a táncszakmáról kérdeznélék.*

HCS: Mindenképpen szeretnénk együttműködni a szakmai szervezetekkel, leülni velük tárgyalni.

BY: Pozitív kommunikáció a terünk. Nem a negatív energiákkal szeretnénk foglalkozni.

– *Több mint tízezer aláírás gyűlt össze Dörner új színházi kinevezése ellen. Te is aláírtad. A pályázati szakaszban visszavontad az aláírásodat. Miért?*

BY: Hagyjuk ezt inkább.

– *Ennek is van egy üzenete, amit itt most lehetne tisztázni.*

BY: Arra számítottam, hogy ez egy objektív interjú lesz. Nem ezt tapasztaltam. Ettől függetlenül válaszolok a kérdésedre: az aláírásom visszavonására akkor került sor, amikor megtudtam, hogy az aláírásgyűjtést az a Revizor Online szervezi, amely megjelentette Králl Csaba engem rágalmazó nyílt levelét a tavaszi Szócs Géza-bejelentés után, és aki ellen jelenleg Markó Iván perrel él jó hírnév megsértése miatt. Bár a petíció lényegével továbbra is egyetértek, úgy éreztem, nem állhatok jó szívvel egy olyan kezdeményezés mellé, amelynek szervezői engem alaptalanul rágalmaztak. Ez személyes döntés volt.

AZ INTERJÚT KÉSZÍTETTE:
RÁCZ JUDIT